

Hồi 211

Công khuy nhất quỷ

Đồ Phụng Tam, Tống Bi Phong, Lưu Dụ và Yển Phi gặp nhau ở góc phía tây nam Dạ Oa Tử rồi vội vã tiến vào một tòa tiền trang của Phí Nhị Phiết ở Đông đại nhai, xế bên kia là cửa tiệm vải Hưng Thái Long.

Bốn người leo lên gác, qua hai cái cửa sổ nhỏ trông ra phố quan sát tình hình Hưng Thái Long bố hàng.

Đồ Phụng Tam hậm hực: “Bọn này giỏi! Té ra lại đến nấp ở Thích Khách quán của ta, xảo quyệt thật. Ngày nọ ta cưỡng mua Hưng Thái Long, chắc chắn đã phá hoại mấy chuyện mờ ám của Di Lạc giáo”.

Lưu Dụ cười: “Vậy thì cái người thích hợp làm chỉ huy tiến công Hưng Thái Long khẳng định là Đồ huynh, không ai quen thuộc tình thế bên trong hơn huynh”.

Đồ Phụng Tam hân hoan: “Việc này thì ta sẽ không từ chối”.

Rồi cười nói: “Nhãn quan ta không tồi chứ? Ngày ấy chọn tiệm vải Hưng Thái Long làm Thích Khách quán, chính vì ưng ý mấy nhà kho có thể giấu quân ở phía sau. Té ra lại là sào huyệt bí mật của Di Lạc giáo ở đây”.

Yển Phi vắn tắt miêu tả tình hình địch mà chàng nghe được từ phu phụ Trúc Pháp Khánh, khiến mọi người càng khẳng định Hô Lôi Phương vẫn phản lại bọn họ, cũng phát sinh một vấn đề mới.

Lúc này Giang Văn Thanh, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Diêu Mãnh và Trác Cuồng Sinh nghe báo cùng nhau kéo đến, thương lượng sách lược kháng địch mới.

Trác Cuồng Sinh nói: “Mọi người không ai dị nghị về đề nghị của Đồ lão đại cử Lưu huynh làm tổng chỉ huy đêm nay, hiện tại thời gian khẩn cấp, xin Lưu gia ban lệnh”.

Lưu Dụ dưới ánh mắt khích lệ của Yển Phi, gật đầu nói: “Hành động tiến công tiệm vải Hưng Thái Long đêm nay do Đồ huynh phụ trách, vì Đồ huynh quen biết tình thế ở đây hơn cả. Bất quá trước lúc hành động, chúng ta phải quyết định nên xử trí Hô Lôi Phương và người của gã thế nào”.

Đoạn quay sang Diêu Mãnh hỏi: “Diêu huynh có ý kiến gì?”.

Mọi người đều tập trung nhìn Diêu Mãnh, thầm khen Lưu Dụ hành sự thận trọng, vì rằng Diêu Mãnh bản thân là Khương nhân, là đồng tộc với Hô Lôi Phương. Tuy nói rằng Dạ Oa tộc luôn mang tinh thần siêu chủng tộc, nhưng Diêu Mãnh thủy chung vẫn là Khương nhân, không thể hoàn toàn không có tình đồng tộc.

Diêu Mãnh hai mắt long lanh, trầm giọng nói: “Hô Lôi Phương chỉ là chưa tỉnh ngộ, đối với Dạ Oa tộc bọn ta chỉ phân biệt Biên Hoang và ngoài Biên Hoang mà thôi, trong Biên Hoang có tự do và công nghĩa, ngoài Biên Hoang chỉ có lao dịch hay những bạo chúa bóc lột nhân dân và những kẻ độc tài ích kỷ, ngày nào còn tư lợi dân tộc tồn tại, vĩnh viễn chiến tranh không chấm dứt. Phàm là những người đã đến Biên Hoang Tập đều tỉnh cơn ác mộng, nhìn rõ chân diện mục và bản chất các chính quyền bên ngoài Biên Hoang. Hôm nay Diêu Mãnh ta ở đây nói rõ tấm lòng Dạ Oa tộc tộc nhân, ở Biên Hoang Tập chỉ có Dạ Oa tộc, khi tất cả mọi người gia nhập Dạ Oa tộc, Biên Hoang Tập sẽ biến thành một cộng đồng xã hội lịch sử chưa hề có. Đối với Dạ Oa tộc mà nói, kẻ nào phản bội Biên Hoang Tập, chính là phản đồ, là công địch của Dạ Oa tộc chúng ta, không có ai là ngoại lệ”.

Trác Cuồng Sinh thấp giọng: “Ta có thể bảo đảm lời tiểu Mãnh vừa rồi nói ra đều là lời phế phủ của từng Dạ Oa tộc nhân, niềm tin của Dạ Oa tử không phải một sớm một chiều góp nhặt mà có, mà đã sớm hình thành từ trước khi có Dạ Oa Tử. Trong hàng ngũ các Hoang nhân tuổi trẻ không tham dự các bang hội đã xuất hiện tập quán chiến đấu để bảo vệ tự do của Biên Hoang Tập. Hiện nay tập quán này đã phát triển thành ra niềm xác tín, bất cứ nhân tố nào cũng không lay chuyển nổi”.

Ai nấy đều yên lặng lắng nghe, không hề sót ruột. Vì cuộc đấu tranh lần này liên quan đến Khương bang, mà Dạ Oa tộc không thiếu người Khương tộc, cần phải hiểu rõ tâm ý bọn họ.

Phụ trách an toàn trong Tập giao cho Đại Giang bang, Phi Mã hội, Bắc Kỵ liên và Chấn Kinh hội bốn cánh quân tinh nhuệ gồm một vạn rưỡi người đang bí mật tiếp cận các phòng xá bốn phía tiệm vải Hưng Thái Long, chuẩn bị phát động một đòn sấm sét tấn công Di Lạc giáo. Tuy cần phải có thời gian điều động, nhưng bọn họ vẫn còn thời gian.

Diêu Mãnh là hảo hán hàng đầu của Dạ Oa tộc, rất được Trác Cuồng Sinh tín nhiệm và tộc nhân ưu ái, khi vui chơi thì điên rồ hơn ai hết, lúc đối diện nguy cơ không biết sợ cái gì. Bản thân rất hiểu đại nghĩa, vì vậy không những không tính toán gì đến chuyện Lưu Dụ hoài nghi hắn, thừa cơ biểu thị tâm ý của bản thân và Dạ Oa tộc, xóa hết nghi ngờ.

Trác Cuồng Sinh lại nói: “Tiểu Mãnh trước khi tới Biên Hoang Tập bốn thân thuộc vương tộc của Khương tộc, sau đó phụ huynh bị Diêu Trường hại chết, gia phá thân vong, lại buộc hắn phải xuất chinh tống tử, hắn mới đào ngũ trốn đến Biên Hoang Tập, từ lúc ấy chỉ coi mình là một Hoang nhân. Sự thực Dạ Oa tộc chính là Hoang nhân trong đám Hoang nhân, trừ những kẻ có tâm địa khác, còn lại Dạ Oa tộc chỉ trung thành với Biên Hoang Tập”.

Diêu Mãnh gật mạnh đầu khẳng định: “Bọn ta chỉ trung thành với Biên Hoang Tập và Thiên Thiên tiểu thư”.

Đồ Phụng Tam đặt tay lên vai Diêu Mãnh, xúc động nói: “Lời bộc bạch của người khiến ta hết sức cảm động!”.

Diêu Mãnh hướng về phía Lưu Dụ, trầm giọng nói: “Xin Lưu soái hạ lệnh!”.

Lưu Dụ lòng cũng xao xuyến nói: “Lần này chúng ta đối phó ngoại địch vẫn sử dụng chiến thuật của Thiên Thiên tiểu thư dùng đài cao chỉ huy, tiếp tục sử dụng đèn hiệu và cờ xí truyền tin. Trước mắt nhiệm vụ cấp thiết là phải phân biệt đối phó Trúc Pháp Khánh và Hô Lôi Phương. Chiến dịch đối phó Trúc Pháp Khánh do Đồ huynh phụ trách, còn về Hô Lôi Phương, có cách nào giải quyết không đổ máu không? Ta tin gã vẫn còn rất nhiều tình cảm đối với Biên Hoang Tập”.

Yến Phi nói: “Sự thực Hô Lôi Phương và ba ngàn chiến sĩ Khương bang của gã đã được giám thị nghiêm mật, nếu gã có bất kỳ cử động gì sẽ bị tiêu diệt sạch. Hơn nữa gã nhất định phải phối hợp với ngoại địch mới có thể phát huy sức phá hoại”.

Mộ Dung Chiến nói: “Chỉ nghe lời nói là đủ thấy Lưu soái thực sự suy nghĩ cho đại cục Biên Hoang Tập, tuy rằng lần này Diêu Hưng hành động rất nhiều khả năng để đối phó chúng ta, nhưng ta cho rằng Hô Lôi Phương vẫn mang tinh thần Hoang nhân, tình cảnh cũng giống như ta, gã còn chấp mê bất ngộ thì như tiểu Mãnh đã nói, là vì chưa tỉnh ngộ ra, chỉ cần chúng ta đánh bại phục binh Di Lạc giáo ở trong Tập, gã sẽ rời khỏi bến mê”.

Trác Cuồng Sinh hân hoan nói: “Ta rất cao hứng thấy các vị nói chuyện với thân phận Hoang nhân, từ góc độ Hoang nhân xem xét lợi ích của mọi người. Khi Hô Lôi Phương minh bạch chúng ta coi gã là Hoang nhân mà không phải là ngoại địch, gã sẽ hiểu rõ chỉ có Biên Hoang Tập mới là nơi gã thỏa thích vẫy vùng”.

Lưu Dụ nói: “Ta hiểu rồi. Hiện giờ đầu tiên chúng ta phải dốc toàn lực đánh Trúc Pháp Khánh, sau đó mới lại thuyết phục Hô Lôi Phương, tiếp đó sẽ là lúc chúng ta chủ động xuất kích”.

Quay sang nói với Đồ Phụng Tam: “Trước khi tấn công Trúc Pháp Khánh, mọi chuyện giao cho Đồ huynh chỉ huy”.

o0o

Giờ Tý.

Cả con đường Đông đại nhai yên tĩnh như quỷ vực, không một bóng người qua lại.

Tiệm vải Hưng Thái Long bị bao vây trùng trùng, quân tiền thủ mai phục các cao điểm sẵn sàng hành động.

Nhiệm vụ tấn công vào Hưng Thái Long do Đại Giang bang phụ trách, phân biệt tiến công từ cửa trước và cửa sau, mỗi phái cử một trăm chiến sĩ đều là hảo thủ giỏi đánh công kiên. Nhiệm vụ của bọn họ không phải là tận sát địch nhân, mà là phải đập tan sức phòng ngự kiên cường của chúng, buộc đối phương phải chạy trốn khỏi tiệm vải Hưng Thái Long.

Đồ Phụng Tam, Thác Bạt Nghi, Mộ Dung Chiến, Tống Bi Phong, Lưu Dụ và Yến Phi lập thành cao thủ đoàn bí mật ém sẵn ở những phòng xá lân cận tiệm vải Hưng Thái Long, mục tiêu của bọn họ là vợ chồng Trúc Pháp Khánh.

Trác Cuồng Sinh trở về Quan Viên đài, từ trên cao điều khiển hiệp đồng các bộ phận nhân mã, quan sát toàn cục.

Diêu Mãnh đi tập kết chiến sĩ Dạ Oa tộc, ngăn cách tuyệt đối cuộc chiến bao vây ở đây với Hô Lô Phương ở nam môn, khiến cho Hô Lô Phương dù có ý cũng vô pháp chi viện Trúc Pháp Khánh.

Giang Văn Thanh chỉ huy các chiến sĩ bao vây hiện trường, với uy thế lời đình vạn quân ra một đòn đánh tan phục binh Di Lặc giáo.

Đồ Phụng Tam ngưng vọng nơi ở của Trúc Pháp Khánh ở dãy phòng xá phía sau tiệm vải Hưng Thái Long, thở dài: “Nếu khi chiếm được Hưng Thái Long ta biết đó là sào huyệt của Di Lặc giáo thì đã lật tung cả tiệm Hưng Thái Long lên xem một lượt thật rõ ràng”.

Lưu Dụ hỏi: “Người sợ rằng bên dưới có mật thất và địa đạo ư?”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Rất nhiều khả năng như vậy, nếu ta ráp tâm xây dựng một cứ điểm ở một địa phương giống như Biên Hoang Tập, khẳng định sẽ chế tạo mật

thất để chứa cung tên vũ khí, lại sẽ đào địa đạo để ra vô bí mật, khi cần thiết có thể dùng làm đường tẩu thoát”.

Quay sang Yến Phi hỏi: “Tình hình địch thế nào?”.

Yến Phi cảm giác Tâm bội đeo trên ngực mát lạnh, chàng đã dùng chân khí bao quanh, bất quá chỉ cần chân khí giảm đi chút ít lập tức Tâm bội sẽ nóng lên, rõ ràng phụ Trúc Pháp Khánh vẫn còn ở trong tiệm vải Hưng Thái Long, đáp: “Mọi việc vẫn bình thường, địch nhân vẫn chưa sinh lòng cảnh giác”.

Mộ Dung Chiến cười: “Khả năng Trúc Pháp Khánh vẫn đang cùng với Nỉ Huệ Huy hợp thể luyện cái gì đấy Hợp hoan đại pháp”.

Thác Bạt Nghi nói: “Có thể bí đạo không chỉ có một đường, chúng ta làm thế nào mà chặn được?”.

Tống Bi Phong lạnh lùng nói: “Chỉ cần bí đạo không phải ở tại trong phòng bọn chúng giao hoan là được”.

Đồ Phụng Tam nói: “Đến lúc hành động rồi!”.

Tiếp đó phát ra một hồi tiếng chim hót nghe rất vui tai.

Cuộc chiến bắt đầu.

Hơn trăm trái Hỏa du đạn bay về phía tiệm vải Hưng Thái Long, tập trung chủ yếu vào bốn căn nhà kho ở hậu viện.

Thứ Hỏa du đạn đầy uy lực này đã từng lập kỳ công trong cuộc phòng thủ Biên Hoang Tập, khi Hỏa du đạn vỡ tung ra, lửa nóng cũng theo đó bắn ra tứ phía, bám vào thân người tường nhà đốt cháy sạch mọi thứ, đích thị là một tuyệt phẩm do Hoang nhân chế tạo.

Cả một tòa Hưng Thái Long hóa thành một biển lửa, đối phương lập tức rối loạn, hơn trăm địch nhân cố chết lao ra ngoài, hồng vượt tường đào tẩu.

Tiến thủ mai phục trên các mái ngói đua nhau xạ tiễn như mưa bắc, Di Lặc giáo đồ nhất loạt trúng tên ngã nhào.

Cửa trước cửa sau đồng thời mở toang, mỗi nơi vọt ra hơn chục người muốn đột vây đào tẩu, bị Đại Giang bang chờ sẵn dùng kinh tiễn bắn ngã hơn mười địch nhân, không để một ai thoát. Nhân thế lửa giảm bớt, lần lượt từ cửa trước cửa sau xông vào tiêu diệt địch nhân trong các phòng ốc.

Cục diện hoàn toàn bị khống chế, trong lúc trở tay không kịp, lại thêm Hoang nhân chiếm hết nhân hòa địa lợi, địch nhân hoàn toàn không có sức phản kháng.

Khói đen dày đặc cuộn cuộn bốc lên trời.

Trừ hậu viện nhiều chỗ bốc lửa, cửa hàng ở mặt tiền và hai dãy nhà sau hỏa thế đã sút giảm nhiều, rõ ràng các loại vải vóc dễ cháy đều được cất giữ ở hậu viện.

Yến Phi, Đồ Phụng Tam, Tống Bi Phong, Lưu Dự, Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi sáu đại cao thủ lúc này vừa vượt tường bên nhảy vào khoảnh sân sau, chỉ thấy cửa lớn nhìn ra sân mở to, Di Lạc giáo đồ tranh nhau chạy trốn ra đằng sau, tựa hồ đây phòng xá phía sau là sinh lộ duy nhất của bọn họ, ai nấy đều ngậm kên không hay.

Điện Luyến Hoa trong tay Yến Phi biến thành một vầng kiếm khí hộ thân lạnh lẽo, không lý gì đến binh khí đối phương công tới rào rào, cứ thế xông vào bên trong nhanh như chớp.

Không cần đến nhóm Đồ Phụng Tam động thủ, các hảo thủ tinh tuyển chuyên môn đối phó Di Lạc giáo từ hai bên tường nhảy vào cắt đứt thông lộ theo hướng này.

Trong nhà vọng ra tiếng binh khí va chạm nhau, Đồ Phụng Tam mấy người bổ tới bên cửa, đang định xông vào, Yến Phi đã lùi ra kên: “Trúc Pháp Khánh đã theo bí đạo chuồn rồi, đuổi theo!”.

Mọi người thò đầu nhìn vào trong, thấy hậu đường trống trải, đường vào địa đạo lộ ra ở một góc nhà, vội theo Yến Phi nhảy lên đầu tường, đoạn lại vọt lên mái nhà.

Phía sau lửa cháy bùng bùng, khói bay cuộn cuộn, phía trước là một vùng đất hoang chìm trong tăm tối kéo dài theo hướng tây nam.

Ngay lúc ấy hơn mười bóng người từ lòng đất vọt lên mái ngói của một ngôi nhà nát, cách chỗ bọn họ hơn năm mươi trượng, chạy như ma đuổi về phía tây Tập.

Thanh âm lạnh lùng tàn khốc của Trúc Pháp Khánh vọng lại: “Lần này coi như các người may mắn, bắt quả các người không yên ổn được bao lâu đâu”.

Tống Bi Phong hừ lạnh một tiếng định đuổi theo.

Yến Phi chăm chú nhìn bóng địch nhân ở tít xa, cảm giác thấy Tâm bội trên ngực dần dần lạnh đi, nói: “Không nên đuổi theo”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Bọn chúng chạy về phía có đại quân địch trấn giữ, chúng ta đuổi theo đến cùng chỉ e bất lợi”.

Mộ Dung Chiến thở dài: “Thật đáng tiếc! Chúng ta vốn có cơ hội tiêu diệt hết bọn chúng, tiếc là cuối cùng lại không thành công”.

Thác Bạt Nghi nói: “Tiếp sau bọn chúng sẽ làm gì?”.

Lưu Dụ hiểu rằng hấn quan tâm đến phương hướng hành động của bộ đội Hách Liên Bột Bột, bởi vì Hung Nô Thiết Phát bộ của Hách Liên Bột Bột đang khai chiến với Thác Bạt Tiên Ti, nếu Hách Liên Bột Bột không đánh mà lui, an toàn trở về Thống Vạn, cộng thêm hàng ngàn Di Lặc giáo đồ sẽ tạo thành uy hiếp lớn đối với Thác Bạt Khuê.

Lưu Dụ nói: “Ai là người hiểu binh pháp đều biết hiện giờ mà tiến công Biên Hoang Tập chính là tự chuốc lấy nhục nhã, nếu ta là Hách Liên Bột Bột hoặc Trúc Pháp Khánh sẽ lập tức lui binh, lại còn phải đề phòng chúng ta đuổi theo truy kích”.

Đồ Phụng Tam nói: “Trúc Pháp Khánh có thể là loại cuồng dại, không thể lấy thường lý mà xét đoán, chúng ta phải phấn chấn tinh thần, một mặt hết sức đề phòng, mặt khác phải trinh sát kỹ binh giám sát hành động của chúng”.

Tiếng gió vang lên, Giang Văn Thanh hạ xuống bên Lưu Dụ và Tống Bi Phong, nói: “May không nhục mệnh, đã giải quyết xong toàn bộ địch nhân”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Không có tù binh sao?”.

Giang Văn Thanh cười khổ: “Đám Di Lặc giáo đồ này giống như trúng phải ma chú gì đấy của Trúc Pháp Khánh, cho dù thân thể bốc cháy mà vẫn chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, bọn ta không có cách nào hơn đành phải hạ sát thủ”.

Mọi người nghe thấy vậy đều hít một hơi khí lạnh, nếu để cho một toán quân toàn những kẻ liều mạng như thế phát động trong tình huống địch nhân bao vây tiến công, hậu quả thật không dám tưởng tượng. May sao vấn đề đã được giải quyết triệt để bằng hành động tiên phát chế nhân.

Mộ Dung Chiến nói: “Nếu Trúc Pháp Khánh lui binh, Kiến Khang quân cũng không thể không triệt thoái, bộ đội của Diêu Hưng sẽ phản ứng thế nào?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Diêu Hưng căn bản không nắm được tình thế phát triển, không chừng vẫn cứ y theo kế hoạch vượt sông tấn công”.

Lưu Dụ gật đầu nói: “Rất có khả năng ấy, như vậy cánh Trúc Pháp Khánh sẽ sẵn sàng chờ đợi ở ngoài thành phía tây giữ chân chủ lực ta, hy vọng chúng ta mơ hồ không biết Diêu Hưng sẽ tấn công đằng sau, có thể nhờ nước đục mò cá xoay chuyển toàn bộ tình thế”.

Thác Bạt Nghi mỉm cười: “Như vậy chúng ta sẽ giăng thiên la địa võng ở bờ tây Dĩnh Thủy đợi Diêu Hưng tự đâm đầu vào lưới”.

Tống Bi Phong nói: “Nếu muốn đối phó Diêu Hưng, trước tiên phải giải quyết Hô Lôi Phương và người của gã”.

Giang Văn Thanh cất giọng dịu dàng: “Trận này chúng ta có đến tám, chín phần thắng lợi, bất quá nếu kích được Trúc Pháp Khánh mạo hiểm một phen, thừa lúc ta phải ứng phó Diêu Hưng, dẫn quân đến tấn công, dù ta có thể thắng cũng thắng rất gian nan, đối với Biên Hoang Tập vừa mới hồi phục nguyên khí tương đối bất lợi”.

Lại nói tiếp: “Cuộc tiến công Hưng Thái Long đã gây nên khủng hoảng rất lớn, hiện tại Dạ Oa tộc theo chỉ thị của Trác quán chủ đang thi hành lệnh giới nghiêm”.

Đồ Phụng Tam nhíu mày: “Đại tiểu thư phản đối tiêu diệt Hô Lôi Phương phải không? Sự thực bọn ta không ai muốn hạ độc thủ với gã, dù sao mọi người đều là huynh đệ từng kề vai chiến đấu, Khương nhân trong Tập cũng rất khó chịu được chuyện này. Vậy đại tiểu thư có biện pháp gì hay không?”.

Mộ Dung Chiến nói: “Khi địch nhân phân thành hai cánh tiến công Biên Hoang Tập, chúng ta sẽ không đủ sức khống chế bất kỳ hành động của Hô Lôi Phương. Trừ phi Hô Lôi Phương chịu để chúng ta bắt trói cách ly toàn bộ người của gã...”.

Giang Văn Thanh ung dung nói: “Hô Lôi Phương dù không nghĩ cho bản thân cũng phải nghĩ cho thủ hạ và gia quyến. Ta đoán với tác phong hành sự của Trúc Pháp Khánh tuyệt sẽ không thông báo cho Diêu Hưng những biến hóa trong Tập, chúng ta trước tiên hãy thuyết phục Hô Lôi Phương tới báo tin cho Diêu Hưng khiến hắn thấy khó mà không lui, như vậy Hô Lôi Phương đã có thể ăn nói với tộc nhân, lại còn có thể lập công với Biên Hoang Tập, hóa giải cuộc chiến này”.

Yến Phi khẽ mỉm cười: “Đại tiểu thư suy nghĩ thật chu đáo, kế này rất thực tế, gần như là vạn vô nhất thất. Chỉ cần Cao Ngạn mò được vị trí trú quân của Diêu Hưng rồi mới báo với Hô Lôi Phương, để Hô Lôi Phương biết rằng bọn ta hoàn toàn nắm vững tình hình Diêu Hưng, nếu Diêu Hưng mạo hiểm kéo đến chỉ tự chuốc lấy diệt vong”.

Giang Văn Thanh hoan hỉ nói: “Kế hoạch này còn có một trò vui đằng sau nữa, khi Trúc Pháp Khánh và bộ đội Kiến Khang khổ sở chờ đợi một đêm mà vẫn không thấy phía Diêu Hưng động tĩnh gì chỉ đành âm thầm rút lui. Hai vạn quân của Hách Liên Bột Bột sẽ trở về Thống Vạn, phụ phụ Trúc Pháp Khánh và tùy tùng thì theo Kiến Khang quân nam hạ, chúng ta có thể chia binh nhiều đường thủy lục truy kích, cốt sao bọn chúng vĩnh viễn không rời được khỏi Biên Hoang”.

Chúng nhân đều lộ vẻ xúc động, khen ngợi chiến lược cao minh của Giang Văn Thanh.

Lưu Dụ cảm thấy rất an ủi, rốt cuộc Giang Văn Thanh đã hồi phục sau khi thân phụ chết thảm, tuyệt đối tự tin, biểu lộ tài cán quắc không nhường khách mày râu, đưa

ra kế sách có lợi nhất cho Biên Hoang Tập, bằng một hành động giải quyết hết vấn đề quá khó khăn cả trong lẫn ngoài.

Mộ Dung Chiến phấn khởi nói: “Vậy ai sẽ đi gặp Hô Lô Phương?”.

Đồ Phụng Tam cười: “Đương nhiên do Lưu soái quyết định”.

Lưu Dụ hỏi: “Do tiểu Yến Phi của chúng ta đi gặp Hô Lô Phương có được không?”.

Mọi người đều khen hay.

Yến Phi là lựa chọn đương nhiên, bởi vì ở Biên Hoang Tập ai cũng tin nhiệm chàng, đều biết chàng không hề có tư tâm.

- o O o -